

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΡΕΒΙΑΙ : ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιμόρος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λαμβάνουσι τὰ ἑξῆς βιβλία :

- Α'. Ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης **Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης** τὸν Γ' τόμον ἢ τὸν Δ' ἢ τὸν ΣΤ' *) κατ' ἐκλογὴν ἁξίας ἕκαστον φρ. 5,50
- Β'. **Ποιήματα Σουρῆ** Α' καὶ Β' Τόμ. » 3,00
- Γ'. Τὰς μέχρι τοῦδε **Ἐπιφυλλίδας τοῦ Λυκογιάννη** » 3,00
- Δ'. **Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον** τοῦ **Μη Χάνεσαι** (ἐξηντηλημένον σκεδόν) τοῦ 1883 » 2,00
- Ε'. **Τορπίλλαι**, κωμῳδία » 2,00
- ΣΤ'. **Δουθάρδου Λόγοι**, περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ » 3,00

Τὸ ὅλον βιβλίαι φρ. 24,50

(*) Ἴδου τὰ περιεχόμενα ἐκάστου Τόμου :

ΤΟΥ Γ'. 1) Ἄγγελος μεσονυκτίου, δράμα εἰς πράξεις ἕξ. 2) Ἰωάννα Γρέυ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Ποιμένες τῶν Ἀλπεων, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Εἶναι Τρελλῆ, δράμα εἰς πράξεις δύο. Κωνσταντὸς Μανδύας, κωμῳδία, εἰς πράξιν μίαν.

ΤΟΥ Δ'. 1) Γάμοι τοῦ Ἀτίλλα, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 2) Φίλιππος ὁ Β', δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Γάσπαρος ὁ Αὐλικός, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Δάφνη, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. — Δίησις ναυαγοῦ, δράμα εἰς πράξεις πέντε.

ΤΟΥ ΣΤ'. 1) Σωσάννα Ἰμπερτ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 2) Γέρω-Δεκανεύς, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Τὸ ἔνσαρκον Ἀγαλμα, δράμα εἰς πράξεις ἕξ. 4) Δαλιδά, δράμα εἰς πράξεις τρεῖς. 5) Ἰωάννα δακρῶν καὶ γελῶτων, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 6) Περιπέτεια ἐφημεριδογράφου, κωμῳδία εἰς πράξιν μίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχ. ἴδε ἀριθ. 456 καὶ τέλος).

Ἵπολειπεται νὰ συμπληρώσωμεν ὅ,τι κατατίθεισιν ὁ ὑπὸ κτηνῆς Χανιώτης, ἐξετασθεὶς ὑφ' ἡμῶν ἐκ δευτέρου !

Ἡ μεγάλη ἀντίθεσις τῶν καταθέσεων αὐτοῦ εἶνε ὅλη πρὸς ζημίαν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπιμένει ρητῶς λέγων ὅτι ἐκ τοῦ ὑπηρετικοῦ σώματος τοῦ ξενοδοχείου τῆς *Μασσαλίας* αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ πρῶτος ἐραστής, ἀλλ' ὁ δεύτερος· ὁ προκατόχος του ἦτο ἐκ Σμύρνης, Ἀλκιβιάδης τὸ ὄνομα, καὶ ὅτι ἐνῶ εἶχεν αὐτὸν ἐκείνη, ἀπεπειράθη νὰ χρηρηγήσῃ καὶ πρὸς αὐτὸν τὰς εὐνοίας τῆς. Μίαν ἡμέραν—ἦτο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου—ὁ Χανιώτης ἐώρταζε τ' ὄνομά του καὶ ἐνῶ κάτι ἐσιγύριζε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας, ἕνα μικρὸν παιδίον τοῦ φέροι μίαν ἐπιστολὴν ἐνός φίλου του. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν λαμβάνει, τὴν ἀνοίγει καὶ βλέπουσα ἐντὸς τοῦ φακέλλου ἐπισκεπτήριον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ κολλημένον ἐν ἄνθος, νομίζει ὅτι εἶνε ἐπιστολὴ ἐρωμένης τοῦ Χανιώτη, ὡρρίζῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ περιεχόμενον, ἀρνείται νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐπὶ τῇ ἐπιμόνω δ' αἰτῆσει ἐκείνου τὴν δίδει, ἀλλὰ κυριεύεται συγχρόνως ὑπὸ ψυχρότητος καὶ θυμοῦ πρὸς τὸν Χανιώτην. Ἡ ψυχρότης διήρκεισεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐνῶ προηγουμένως ἡ Ἀθηνᾶ αὐτοῦ ἐτίναζε πούντους· ἕως ὅτου τὴν ἐρωτᾷ ὁ Χανιώτης τί ἔχει. Καὶ ἐκείνη : ἀφοῦ ἔχεις ἄλλην ἀγαπητικίαν.—Καὶ τί σὲ μέλει;—Τί μὲ μέλει; ἐνδιαφέρομαι. Καὶ μεθ' ὅλα αὐτὰ ὁ Χανιώτης ὑποστηρίζει ὅτι ἐξυκολούθει νὰ τῆς ἐπαναλαμβάνῃ εἰς τὰς προτάσεις Σειρήνος ἃς τοῦ ἔκαμνε : *Λεῖψέ με, λειψέ με!* ἕως ὅτου—ἄνθρωπος ἦτανε—ἐνέδωκεν.

Ὅποταν ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὸν συνάδελφόν του Ἀλκιβιάδην, τὸν Σμυρνήν, ὡς ἀντεραστήν. Οὗτος κάμποσαις φοραῖς τοῦ ἔλεγεν ὅτι θὰ πᾶ νὰ πάρῃ καπνὸν· ἀλλὰ δι' ἐνός καθρέπτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντενακλᾶτο ἡ εἴσοδος, ὁ Χανιώτης ἐβλέπεν ὅτι ἀντὶ νὰ ἔβγῃ ἔξω διὰ καπνὸν, αὐτὸς γυροῦσε μέσα καὶ ἐπήγαιε διὰ τὰ δωμάτια τῆς κυρίας. Μετὰ ἐν τέταρτον μετὰ μισὴν ὥραν ἐπέστρεψε.—Ἐ! δῶσέ μου τοῦλεγε ἀπὸ τὸν φρέσκον καπνόν!—καὶ ἐδῶ τὰ χεῖλη τοῦ Χανιώτη διεσέλλοντο εἰς εἰρωνίαν—ἀντὶ φρέσκου τοῦ ἐδίδοε τρίμματα. Μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ διαθέματα τοῦ Ἀλκιβιάδου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι συνέλαθε τὴν ἐρωμένην του—διότι ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἐρωτα—προδίδουσαν τὴν ἐρωτικὴν πίστιν μὲ τὸν Ἀλκιβιάδην. Ὁ Χανιώτης ὡς νὰ ἦτο δεύτερος σύζυγος ἤρχιζε νὰ τὴν ὑβρίζῃ. Τῆς εἶπε μάλιστα λέγει καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ : Καυμένη δὲν χορταίνει; μὲ τὸν ἄνδρα σου, δὲν χορταίνει; μ' ἐμένα, ἤθελες κι' αὐτόνε;

Ἐπῆλθε ψυχρότης σχέσεων μεταξύ Ἀθηνᾶς καὶ Χανιώτη

ως εκ τούτου επί κάμπους ημέρας· όποτε, γυναίκες είναι, μάτια μου άπ' έδω, μάτια μου άπ' εκεί, πήγαινε φέρε με αυτό, πήγαινε κάνε με εκείνο, με ζέστανε πάλι κι' έπανελάβαμε πάλι τās σχέσεις μας.

Ό άλλος—ό Άλκιβιάδης—πήγε κι' έπεσε 'στά πόδια του Χανιώτη νά μην τόν προδώσῃ γιατί χάθηκε· αυτός δέ ως ίσπότης τόν διεβεβαίωσε ότι άρνού έφθασε νά φάνε μαζύ ψωμί και νά όνομασθούνε φίλοι, δέν έχει νά φοβηθῆ τίποτε. Και σείων τήν κεφαλήν μεταμέλεται διότι φάνηκε τίμιος, και δέν πήγε νά τήν καταδώσῃ εις τόν κύριόν του—διότι αυτός μόν συνέλαβεν εκείνον, εκείνος δέ δέν συνέλαβεν αυτόν. Και έτσι εκείνο πού έπαθα έγώ θά τό πάθαινε εκείνος. Υποθέτει δέ ότι αυτός—ό Άλκιβιάδης—τόν έπρόδωσεν εις τόν Άσλάνη κ' εγιναν όσα εγιναν. Και τόσον είναι μετανοημένος, ώστε καλύτερον λέγει νά ήτανε άκόμη στό στρατό—διότι ό Χανιώτης υπηρέτησε δεκαοκτώ μήνας επί έπιστρατείς—παρά νά μεπερδευότανε σε τέτοιαις δουλειείς.

* *

Μετά τήν επανάληψιν των σχέσεων ηρχισε πλέον η αίγλα μαλωσία του ενός υπό του άλλου. Η Άθηνά εξήτεισε τήν φωτογραφίαν του· ό Χανιώτης ειχε μία και τής έδωσε. Κατόπιν τής λέγει ότι πρέπει νά μου δώσῃς και σύ. Και πήγε έτσι μαζύ και φωτογραφήθησαν στου Καλαμιώτη. Αυτό τό όποιον ώμολόγησε και η Άθηνά, άνακριθείσα υπό του κ. Διευθυντού της Αστυνομίας, ως άπερισκεψίαν.

Όσον άφορā τās έπιστολάς, έδω βεβαίως τā μεπερδευεί ό Χανιώτης. Δικριεί τήν έρωτικήν άλληλογραφίαν εις δύο περιόδους· μίαν ότε ήτο εις Άθήνας η μητέρα της Άθηνά· άλλην όταν έλειπε εν Κωνσταντινουπόλει. Η άλληλογραφία τής πρώτης περιόδου του άρχεραστου του Βοσπόρου, Μιλτιάδου τό όνομα, τό έπίθετον δέν ένθυμείτο νά μās τήν πη ό Χανιώτης, έστέλλετο εις όνομα του πρώτου έραστου, του Άλκιβιάδου, προκατόχου του Χανιώτη. Η δέ άλληλογραφία τής δευτέρας περιόδου, ότε η μητηρ άπήν εν Κωνσταντινουπόλει, έστέλλετο επί όνόματι του Χανιώτη. Τās έπιστολάς αυτές τās εδιδάχαζε ό Χανιώτης εις τήν Άθηνά, αλλά δέν τās εδίδε. Τόν ηρωτήσαμεν διατί τās έκράτει αυτές, μά ειπεν ότι φοβείτο η Άθηνά νά τās έχη επάνω της.—Και τότε διατί δέν τās έκαιε;—διότι δέν ήθελε νά τās κάψῃ. Αυτά βεβαίως δέν είναι λόγοι σπουδαίοι· έπρεπε νά υποθέτωμεν πολύ βλάβα τήν Άθηνά, δια τόν φόβον μήπως ανακαλυφθῇ υπό του συζύγου της, νά άρνήν έρωτικά πρὸς αυτήν γραμμάτα εις χείρας ενός υπηρέτου. Βεβαίως, θά πήτε, εξηγούραζε τήν πίστιν του υπηρέτου δια τής άπιστίας πρὸς τόν σύζυγον. Άλλά δέν φοβείτο ότι δύναται μίαν ημέραν νά τā χαλάσῃ με τόν Χανιώτην και νά στραφώσιν όπλα φοβερά εναντίον της; Άφού ό κεντρικός έραστής ήτο όχι ό Χανιώτης, όχι ό Άλκιβιάδης, άλλ' ό Μιλτιάδης, ό καρποπώλης τής Στένης; Έδω βεβαίως βρίσεται μεπερδευμένος ό Χανιώτης. Και είναι αδύνατον νά πιστεύσωμεν ότι χάριν τής Άθηνάς και όχι χάριν έαυτου ειχε προχειρισθῇ εις έπιστολοφυλάκα· διότι ό Χανιώτης σημειώσατε δέν είναι βλάβη υπηρέτης· είναι τετραπέρατος νησιώτης, άνεπτυγμένος, λαλῶν κομψά, γνωρίζων τήν γαλλικήν, γρηματίας υπηρέτης εις του Ρώσου ναυάρχου Κρέμερ επί εν Έτος εν Πειραιεί, και λέγων περὶ έαυτου εν υπερηφανεία: Σάν κι' έμένα άνθρωπος δέν γεννήθηκε άκόμη έννοων τήν φυσικήν εύφυάν και έξυπνάδα του. Οι άμυγδαλωτοί γαλανοί όφθαλμοί του υπό τās μελαίνας όφρύς

άποστάζουον γλαυκότητα, αλλά και πολλήν διαύγειαν και βάθος διανοητική υπεροχή. Τό όλον του είναι γοητευτικό, και έχει κάποιαν όμοιότητα πρὸς τόν φίλον βουλευτήν Σύρου κ. Γρουπάρη, περὶ οὔ δέν επικρατεί ήδέα ότι είναι άσχημος. Η καλλονή αυτή του Χανιώτη βεβαίως θά προκαλέσῃ τήν προσοχήν του Εισαγγελέως και θά εξηγήσῃ πολλά σκοτεινά μέρη τής μελλούσης δίκης.

Εναντίον του Χανιώτη επίσης θά στραφῇ και η άλλη κατάσταση ότι αυτός ήτο έρωτευμένος με τήν Άθηνά και η Άθηνά έρωτευμένη με αυτόν. Άλλά πως; Ό έρωσ αυτός ήτο τόπος βαθύς και τρελλός, ώστε ν' άντίεχῃ μόν απέναντι του συμπλέγματος τής Άθηνάς και του Άλκιβιάδου, πάντοτε καθ' η ό ίδιος Χανιώτης έχει καταθέσει πρὸς ημάς—βεβαίως δέ και πρὸς τήν άνάκρισιν—ν' άντίεχῃ δέ απέναντι των διενεκων σχέσεων αυτού πρὸς τήν Άθηνά, ως όργανου του έραστου τής Στένης Μιλτιάδου; Η εύφυία λοιπόν του Χανιώτου δέν έξικνεϊται έως έδω, ώστε νά δικαιολογήσῃ τā άδικαιολόγητα.

Άλλως τε δέ έχομεν και άλλην του Χανιώτη όμολογίαν άναιρούσαν πāsαν έρωτικήν ύποψίαν και καταβιάζουσιν αυτόν εις τήν άτιμων εκείνην θέσιν των εύτελεστέρων και έμετικωτέρων όργανων, τους οποίους οι Παρισιοί όνομαζουον Αληφόρους και οι όποιοι συνήθως εινε θανιδης ζωνας εκ του βαλκαντιου των διακτηρουσαν αυτούς έρωτευμένων δεσποινών. Ας ειπωμεν λοιπόν τήν λέξιν: ό Χανιώτης ήτο διατηρούμενος.

Τόν ηρωτήσαμεν αν ήνε αληθής, ότι η Άθηνά τόν ειχε βάλει νά σκοτώσῃ τόν σύζυγον της, διότι και τουτο ειχε διαδοθῇ, καθώς ειχε γίνει λόγος και δια μάγια πρὸς άπόλειαν του συζύγου. Επρόκειτο μάλιστα ένας γονδρός νά εκτελέσῃ αυτά τā μάγια. Ό Χανιώτης κατ' αρχάς μās ηρνήθη τό τοιούτο, αν και ημεί: εγνωρίζομεν ότι τοιούτό τι ειχε άποκαλύψει, όταν εκρατείτο εν τῇ Αστυνομίᾳ, εις τόν αδελφόν του Άσλάνη· αλλά όλίγα λεπτά μετά τήν άρνησιν του σχεδόν άνεκάλεσεν αυτόν, ειπών ημίν ότι εκείνη τί τā θελείς ζητούσε πολλά, αλλά ποιός της άκούγε; Και τέλος πάντων, ζήσεις τί ήθελε εκείνη; Νά ξελογιασῇ κανένα μαζ' άπ' έδω, η έμένα η τόν Άλκιβιάδη, να τήν κλέψῃ και τήν πάγῃ ες τήν πόλι, κ' έπειτα νά του δώσῃ τό πανί ες τā χέρια και να πάρῃ τόν Μιλτιάδην· αλλά πού τā έκανα έγώ αυτά; Όστε ό Χανιώτης ως πρὸ τουτο συμφωνεί με τόν σύζυγον ότι τό πάθος της Άθηνάς δέν ήτο κανένα άλλο παρά αυτός ό Μιλτιάδης.

Όλα αυτά άποδεικνύουν διπλήν έκμετάλλευσιν της Άθηνάς υπό του Χανιώτη και του Χανιώτη υπό της Άθηνάς. Είχον πλέον συστήσει άνεμεταξύ των έμπορικὴν έταιρίαν, με κέρδη και ζημίας, με δούναι και λαβεῖν.

Τό ζήτημα της κασετίνας ό Χανιώτης ζητεί να τό ρίξῃ εις τā άστεία. Είχε καιρόν νά πάγῃ εις της Άθηνάς· τό δέ βράδυ της Μεγάλης Παρασκευῆς περνούσε από εκεί και ό διάβολος τάφερε ν' αναβῆ επάνω. Δέν ήγε κανένα εις τό δωμάτιον. Πως είσήλθεν, άφού ένώπιον ημών ηρνήθη ότι ειχεν άντικλειδί, τουτο μένει άλυτον. Πήρε λοιπόν τήν κασετίαν και τήν εκρυψε ες τό πλυσταριό, γιά νά πειράξῃ, λέγει τήν Άθηνά. Αυτός δέν έννοούσε να τήν κλέψῃ· άλλως, λέγει, θά τήν έπαιρνε μαζύ του· τό πρωί η Άθηνά η η μητέρα της θά πήγαινε ες τό πλυσταριό και θά τήν εύρισκε. Τουτο δέ ότι θά τήν εύρισκεν τόσον εινε αληθής, ώστε, ως γνωρίζετε, μετά τās αστυνομιακές θωπειάς επί των παρειών του ώμολόγησε πού η κασετίνα κρύβεται και τότε μόνον εύρέθη. Όστε και εις τουτο από άντιφάσεις εις άν-

τίρασιν και από άνησις εις άνοσιάν περιπίπτει ό Χανιώτης.

* *

Έδω τελειώνουν αι καταθέσεις, ως συνελέξαμεν εκ των κυριωτέρων προσώπων του δράματος. Τό φιλοσοφικόν μέρος αυτού θέλομεν διατυπώσει προσεχώς.

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Η Βασίλισσα της Μόσχας θά επανέλθῃ εις Κέρκυραν περὶ τā τέλη Μαΐου· ό δε Βασιλεύς περὶ τā τέλη Ιουνίου θά επανέλθῃ ένταυθα ενεκ των δημοτικων εκλογων· και τήν 15 Ιουλίου καθά πληροφορούμεθα άνχωρει εις Βισβό δεν. Είς Κέρκυραν μεταβαίνει όλη η βασιλική οικογένεια.

Τά υπό του Διδωτος γραφέντα ότι ό ύπουργός των Εξωτερικων άρνείται να υπογράψῃ τό διάταγμα δι' οὔ επιτρέπεται εις τους κυρίως Δημ. Κριετήν και Τιμολόντα Βάτσσον να φέρωσι τήν μεγάλην του βουλγαρικου παρασήμεου, επειδη είναι άνθιερραρχικόν και μη υποστράτηγοι να φέρωσι μεγαλόσταυρον, δέν ειναι ακριβῆ, καθώς εις τους άνωτέρω κυρίως, ως επληροφορήθημεν, απενειμήθη όχι ό μεγαλόσταυρος, αλλά τό παρασήμεον των άνωτέρων Ταξιαρχων.

Η εκλογή του Σπυριδωνος Κουμουνδουρου απέδειξεν ότι εν Μεσσηνίᾳ η πολιτική των αισθημάτων και του φρονήματος δέν εξέλιπε και ότι γινώσκει ο λαός να τιμῇ τήν μνήμην των έξυχων αυτού πολιτικων εις τους καλλίστους αυτων γόνους. Η πολιτική του συμφεροντος, η πολιτική τής έξουσίας, η πολιτική των πιέσεων άπήτουν να εκλεχθῇ ό δια τόν αδελφόν αυτού παντοδύναμος ύποψήφιος Μπουτος. Άλλ' οι Μεσσηνιοι έδωσαν ώραίον μάθημα εις τήν εκ συστήματος διαφθοράν συγκροτήσαντες εκλογήν καθαρως αισθηματικῆν, προτῶν τής σεμνῆς και πλήρους συγκινήσεως ύποδοχῆς τής κερδίας του μεγάλου πολιτου των. Είς τους Μεσσηνίου; τā συγχαρητήριά μας!

Πληροφορούμεθα, ότι τό Συμβούλιον τό πρὸς διάδοσιν των Ελληνικων γραμμικών Συλλόγου άπεφάσισε να επαρθώσῃ τό εγκλημα, θ διεπράξεν εν Θεσσαλονίκη, άνασυριστων τό διαλυθέν Διδασκαλειον και προσαρτων εις αυτό κοινόβιον. Τό Συμβούλιον ως μόνην άπολογίαν φαίνεται φέρων τήν άποτυχίαν του Διευθυντου Παπαμάρκου, τόν όποιον θεωρεί ως άφορμήν της διαλύσεως. Άλλά τότε τā υπάλληλα όργανα λαμβάνουν δύναμιν διαλυτικῆν; Όταν τā προεϊτάμενα όργανα έχουν προσβληθῇ υπό παραλυσίας. Και ταύτη; ένδοξα τεκμήρια έδειξε μέχρι τουδε τό Συμβούλιον του Συλλόγου, οὔ τήν άντικατάστασιν προτεινομεν επί αγαθῷ τής μεγάλῃς άποστολῆς του Συλλόγου. Τό νέον Διδασκαλειον άρχεται των εργασιων του από 1ης Σεπτεμβριου.

Η Έταιρία των Μεταλλουργων του Λαυριου συνωμολόγητε λέγει δάνειον δια τινος άρσενικής Κατίνας 2,000,000 επί τόκω 10 οοο. Αυτός ό τόκος—δέκα τοῖς έκα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνίχ. ιδ. αριθ. 463)

Έξέβαλε κραυγήν βραχνήν και εκλονίσθη ως άνθρωπος μέθυτος. Ευτυχώς έστηρέχθη επί της πλησίον του τραπέζης και δέν έπεσε. Πάντα τā μέλη του έτρεμον, έγένετο κατάλευκος ως νεκρός· τā χαρακτηριστικά του ησαν συνεσταλμένα, αι τρίχες της κεφαλῆς του ηνωρωμένα, τό βλέμμα του άπλανές ως του παράρρονος.

Ότε ό γέρον παρετήρησεν ότι ό νεανίας ηρχισε να συνερχεται, ν' αναλαμβάνῃ τās δυνάμεις του, κρίνων ότι ηδύνατο να τόν άκούσῃ, τῷ ειπεν:

— Ίάκωβε, αυτό πού διάβασε σε πληροφορεί δι' όλα η ταλαίπωρος Ιωάννα δέν μου αφήκεν η αυτό τό αποχειρήθριον γραμμαμά η αληθῆς έπιστολή εύρίσκεται εις χείρας της δικαιοσύνης. Άλλοτε θά σου διηγηθώ παν ό,τι συνέβη.

Ίάκωβε, η τρομερά δυστυχία, ητις επληξε και του; δύο μας, δέν εφάνευσεν εξα γέροντα έντα, έλοςχερω; είσαι νέος σύ, φίλε μου, και έχεις άλλας ελπίδας· θ' άντιστῇ καλλιτερα, πρέπει να σκληρυνθῆς, δια να μη κατασυντριβῆς, πρέπει να εγκαρτερήσῃς. Εβν αι ημεραι της χαράς ηνε σπάνιαι, αι ημεραι των θλίψεων εινε πολλαι. Τοιούτος άλλόκοτος εινε ο βίος!

— Νεκρά! νεκρά! δέν θά τήν ιδωί πλέον! ειπεν ο νεαρός αξιωματικός δια φωνῆς πνιγομένης.

Όλοξέας κατέπεσεν επί έδρας και καλύψας τό προσωπον διὰ των χειρων έκλαυσε πικρως.

Η άπελπισία του ητο άμαυρά, η θλίψις του οξεία και δέν εξεδηλουτο δι' εκρήξεως-θορυβώδους. Ό Ιάκωβος Βαγιαν αφήκεν αυτον να κλαύσῃ. Όταν ολίγον ησύχασεν, άνήγειρε βραδέως τήν κεφαλήν και προσέβλεψε τόν γέροντα μετ' άπεριγράπτου οδύνης.

— Ίάκωβε, υπελαβεν ο γηραιός λοχαγός, έννοεις τώρα διὰ τί δέν φέρω πλέον τό παρασήμεόν μου; Μετα τόν θάνατον της δυστυχούς Ιωάννας, κτηνωδως άτιμασθεισας, αφήρεσα δια παντός από τῆς κοιμιδοχής μου τήν έρυθράν ταϊνιαν, σύμβολον τῆς τιμῆς!

Ό νεανίας εφρικήσασε και ηνωρωθῆ ο; υπό έλακτηριου κινηθείς.

— Ω! ναί! έννοω ειπε και απέσπασε τόν σταυρόν του.

των — νομίζομεν ότι πρό πολλού εξέλιπε διά τήν Ἑλλάδα, ἀπ' ἧς ἡ Εὐρώπη ἀνεγνώρισε καί τήν πίστιν καί τās ζωτικὰς αὐτῆς δυνάμεις. Πῶς κατώρθωσε νά τὸν ἐπαναφέρῃ ἡ Ἐταιρεία τῶν Μεταλλουργείων, εἶνε μυστήριον. Ἡ εἶνε ἐν τῷ μνηστικῷ εὖειν ἡ κάτι Λάκκον ἐχ' ἡ γάβα, κύριε Κατινάκι.

ὑπό τὴν ὑποκριτικὴν ἐποψὴν ἡ παράστασις τοῦ Παλαιολόγου χάρις εἰς τὴν σύντονον διδασκαλίαν τοῦ κ. Ἀντωνίου Βαρβέρη καί τὸν ἐnthουσιασμόν τῶν ἀναλαβόντων τὴν παράστασιν φοιτητῶν, Μακεδόνων τῶν πλείστων, ἐπέτυχε παρὰ πολὺ. Θὰ εἶχε καί εὐεργετικὸν σκοπὸν ἡ παράστασις, ὑπὲρ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ σχολείων, ἀλλὰ τὰ ἐξοδα ἀπερόρησαν τὰς εἰσπράξεις. Ἰσως ὁ αὐτὸς μακεδονικὸς ὄμιλος ἐνασχοληθῆ καί μετὰ τὴν παράστασιν ἀρχαίως τινος τραγωδίας.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Γενναδίου θὰ τυπωθῆ καί θὰ τυπωθῆ ἐν ἀναπτύξει ἀκόμη, ἀπαρτίζων συγγραφήν ἑκατὸν περίπου σελίδων, ἧτις θὰ ἦνε τὸ ἑγχειρίδιον οὕτως εἶπειν τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἰστορίας τῆς ἐπαναστάσεώς μας, ὅπερ πρέπει νὰ φέρομεν ὄλιον εἰς τὴν καρδίαν καί παρὰ τὸ πλευρόν μας. Ὁ κ. Γεννάδιος θ' ἀπέλθῃ νὰ μονώσῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς Πεντέλην διὰ νὰ συγγράψῃ τὰ συμπεράσματα τῆς ἀδιακόπου ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος μελέτης αὐτοῦ.

Ὅλοι τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τῆς Ἐξόδου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ παρετήρησαν τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἰστορίας κ. Παπαρρηγόπουλου. Κανείς ὅμως δὲν θὰ ἐνόησε καί τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς αὐτῆς, ἧτις ὁμοί-

ζε τὴν ἐν τῷ ἀρχαίῳ σταδίῳ ὑποχώρησιν τῶν ἠττημένων ἀθλητῶν οἱ ὅποιοι ἐτρέπωσαν εἰς τὴν καί τῶρα ὑψισταμένην κρύπτῃν. Ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος δὲν ζεύρομεν ἀληθῶς διατὶ ἐκυριεύθη ὑπὸ τοιοῦτου αἰσθηματικῆς καί ἀνεζήτησε κρύπτῃν. Ἰσως ὅμως τὸν ἐτάραξαν ἀναμνήσεις τινος, ἀς προκάλεσεν ἡ εἰρωνικώτατη ἐπιτίμησις τοῦ κ. Γενναδίου κατὰ τῶν φρονούντων ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἡμῶν μὲν πολλῶν, χαρακτήρος δ' ἐστερεῖτο. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην φαίνεται παραδεχόμενος καί ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸς Θεμιστοκλῆ καί τὸν Φῶτιον, ὑπάρχουσι δ' οἱ φρονούντες ὅτι παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τινος ἀρθροῦ τοῦ ἀρτι ἀποδιδώσαντος δεινοῦ παπολάτρου Βεγιά.

Ὁ αὐτὸς τῆς «Ὀλγας» ὅστις ἐπνίγη, παλλικὰρι 25 ἐτῶν, μετὰ τὴν καὶ πατέρα, πῆγε ἀδίκως, ἕνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν τοῦ νὰ μεταφέρῃ τοὺς ναύτας μικρὸν τι πολεμικὸν πλοῖον. Ἀφοῦ τὴν ζῆρει τὸ ὑπουργεῖον τί σκυλοθάλασσα εἶνε ἐκείνη, πρέπει ν' ἀφήσῃ τὴν ἀνθρωποκτόνον αὐτὴν οἰκονομίαν, ἀφοῦ δὲ γίνονται τόσα καὶ τόσα.

Σατανικώτατα προχθὲς ἀπὸ τὸ χρονικὸν μας, ὅτι ἡ Ἄρα γράφουσα περὶ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πανηγύρεως δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Γενναδίου, παρελείφθη τὸ δένσανατανικώτερον ὅμως καί ἡμεῖς τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καί σήμερον πρὸς τιμὴν τῆς μοχθηρίας.

μοῦ ἔδειξαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ἔγνη τῶν γυμνῶν παδῶν, ὅτε πλέον ἐπέισθην, ὅπως καί οἱ ἄλλοι. Ἐὰν, ἀφοῦ τὸν ἐσύλλαβα, τὸν ἐστελνα εἰς τὸ Ἐπιναλ, ὅπως εἶχα σκοπὸν, ἡ ἀνεπανόρθωτος αὐτὴ συμφορὰ δὲν ἤθελε συμβῆ' πολὺ κακὰ σκεφθήκατε ὅταν τὸν ἀπελευθερώσατε, σὺ καί ἡ δυστυχῆς Αἰκατερίνη.

Δίκαιον ἔχεις! — Τί παράδοξος ἄνθρωπος! Κράμα τῶν εὐγενεστέρων ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων καί τῶν κτηνωδεστέρων ἐνστικτῶν. Γλυτώνει ἓνα παιδί ἀπὸ τὸν ποταμὸν ποὺ κινδύνευε νὰ πνιγῇ, σώζει τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίτζ ἀπὸ τρομερὸν κίνδυνον, σώζει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λύκου ἓνα ἀρνὶ καί σκοτώνει τὸν λύκον καί λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐγκλημα ποῦ διέπραξε, βλέπων ὅτι ἓνας Πρώσσος μ' ἐράπισε, ὀλίγο ἀκόμη τὸν ἄφινε νεκρόν.

Ἐνθουσιάζε βεβαίως ὅτι μετὰ τὸ δρόμον, τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχώρησα, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννης καί τὴν δική μου καί τὰς συνήνωσεν.

Μάλιστα, καί τὸ πρᾶγμα μάλιστα μ' ἐξέπληξε πολὺ. — Εἶχε μαντεύσει βέβαια ὅτι ἡγάπων τὴν Ἰωάνναν καί ὅτι ἦτο μνηστὴ μου. Αὐτὸ τὸ γνώριζε καί ὅμως διόλου δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε.

Τὸ κτήνος δὲν σκέπτεται, διευθύνεται ἀπὸ τὸ ἐνστικτόν του.

Διὰ τὴν Ἰωάνναν τὸν ἔφερον, εἶπεν ὑποκώφως, καί πρὸς ἀνάμνησίν τῆς θὰ τὸν διατηρήσω, ἀλλ' ὄχι πλέον ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Πάτερ μου, πάτερ μου, πάτερ μου, καθὼς σεῖς, θέλω νὰ φέρω αἰωνίως τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θαλάτῳ τῆς μνηστῆς μου, τὸ πένθος τῆς τιμῆς τῆς. Γερτρούδη, ἐξήκολούθησεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν ὑπέρτριαν, ἀφῆκα ἐνδύματα εἰς τὴν ἐπαυλιν, εἰς ἐν ἐμάριον· θὰ με φέρητε αὐτὰ αὐρίον. Θέλω νὰ φορέσω τὰ ἐνδύματά μου ὡς ὑπηρετοῦ ἐπαύλειας, δὲν θέλω νὰ με ἴδουν ἐν τῷ χωρίῳ ἄλλως πως ἐνδεδυμένον.

ΣΤ'

Ο ΑΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Τὰ μεσάνυκτα καθήμενος ἀπέναντι τοῦ Ἰακώβου, ἔχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων, ὁ γηραιὸς λοχαγὸς συνδιελέγετο ἀκόμη.

Πρέπει, εἶπεν ὁ Ἰακώβος Γρανδὲν διὰ φωνῆς συντριμμένης, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ, εἶναι ὁ Λυκογιάννης, ὁ Λυκογιάννης!

Ὅπως σὺ, Ἰακώβε, κι' ἐγὼ κατ' ἀρχὰς ἐδίστασα, ὑπέλαβον ὁ γέρον· δὲν ἠδυνάμην, δὲν ἤθελα νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἄγριος ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀποπειραθῆ τοιοῦτό τι, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ τῆς δυστυχοῦς κόρης ἦτο ἐνώπιόν μου. ἔπειτα

Οὐδὲν κρούσμα εὐλογίας συνέβη χθὲς ἐνταῦθα, ἐν Πειραιεὶ δὲ ὁ Γ. Λονάρδος, ἐτῶν 30 ἐκ Κυθήρων καί μετηνέχθη εἰς Κάνθαρον.

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΕΝ ΠΥΡΓῷ (ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐν Πύργῳ, 22 Ἀπριλίου.

Ἡ μερίς τοῦ κ. Κρεστένιτου εὐρίσκεται εἰς ἀδιάλειπτον κίνησιν, ἕνεκα τῆς σημερινῆς ἀφίξεως τοῦ κατὰ φαντασίαν ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας ἐβλεπέ τις χωρικούς ἐφίππους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διευθυνομένους πρὸς τὴν ἐν Πάτραις ἄγουσαν, ἐξ ἧς ἀνεμένετο ὁ Δεληγιάννης, ἀφοῦ ἐπιδεικτικῶς παρήλαυον κατὰ μῆκος τῆς ἀγορᾶς. Περὶ τὴν πέμπτην Μ. Μ. ὁ ἐπίδοξος Κ. Βερνήτης μας μετὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ κ. Κρεστένιτου, Ρώμα, Κοντογούρη, καί τινων ἄλλων, ἀπέειχεν ἑκατοντάδας τινος μέτρων ἀπὸ τῆς πόλεως. Πρὸς ὑποδοχὴν του ἔσπευσαν πάντες οἱ περὶ τὸν κ. Κρεστένιτην καί τινες φίλοι τοῦ κ. Αὐγερινοῦ καί Στεφανοπούλου, ὑπὸ περιοργείας ὠθούμενοι. Μεταξὺ τῶν προὔπαντησάντων εὐρίσκοντο καί τινες τῶς φανατικοὶ φίλοι τοῦ κ. Αὐγερινοῦ, οἱ ὅποιοι, χάριν ἀτομικῶν συμφερόντων, τὸ ἐπέτρεψαν. Ἀπὸ τὸν πολὺν κονιορτὸν δὲν διεκρίναντο οὔτε ἰππεῖς, οὔτε ἄμαζαι, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς προπορευόμεναι ἦσαν αἱ φέρουσαι ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ κόμμα τοῦ Δεληγιάννη.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του ἡ ζωὴν ἡ πόλις ἡμῶν—καί δὲν θὰ ἦτο πόλις, ἐὰν δημοτι-

κὸς ἀρχῶν δὲν ἦτο ὁ κ. Αὐγερινὸς—νίκουση τὴν ξηρὰν ὠβατράχου φωνὴν τοῦ Θεοδώρου. Ἐξελθὼν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τῶν Κρεστένιτων, ἀφοῦ πρῶτον νύχαριστήσε τὸν καί τὴν ἀφίξίν του προσφωνήσαντα κ. Κόκκαλην, καί τοὺς συμπατριώτας του, αἰτινες ἐπωφελοῦμενοι τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος, ὑπεδέχθησάν με εἰρη·ικῶς, εἶπεν ὅτι δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτικὴν ἐκείνων, οἷτινες εἰς ἀπλᾶς μόνον ὑποσχέσεις περιορίζοντο, ἀλλὰ θὰ περιμένην ἂν ἀπορατίσῃ ὁ ἴδιος ὁ λαός!

Τὸν βραχὺν λόγον του, ὁ ὅποιος ἕνεκα τοῦ θυροῦ δὲν ἤκούετο καθὼς, ἐπέρανε διὰ τοῦ Ζήτω ἡ πατρίς, πρὸς τὸ Ζήτω δὲ τοῦ Δεληγιάννη, ἀπῆντησεν ἓνας, κοτούκι ἀπὸ τὸ μεθύσι: Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως!

Πέλοψ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Μετὰ μουσικὴν, ἐφ' ἀμαξῶν, μετὰ τὴν προῖνὴν δρόσον, μετὰ τὴν αὐγὴν εἰς τὴν καρδίαν, μετὰ αἶσθημα ἀδελφικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐξήλθον νὰ λούσων τοὺς ἀπὸ τῆς ψαλίδος καί τῆς βελόνης κοουρασμένους ὀφθαλμοὺς τῶν τριακόσιοι ἀδελφοὶ τῆς Συντεχνίας τῶν Ἐμποροραπτῶν καί ραπτεργατῶν τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἐπέτειον τοῦ Σωματείου των, εἰς τὴν ρωμαντικὴν θέσιν Γαλάτσι, ὅπου καί ὁ κομψὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Γλυκερίας.

* *

— Καί λέγετε ὅτι ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐπιζητοῦσι μάτην νὰ τὸν συλλάβουν;

— Κατέφυγεν ἴσως πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὄρου. Ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ζητοῦν εἶνε βέβαιοι, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀφῆκε τὸ δάσος τοῦ Μαρτίλ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν πρῶτην ἡμέραν τὸν παρετήρησαν ἐν τῷ μέτῳ τῶν βράχων, φρονοῦν ὅτι μένει κρυμμένος σὲ καμμιὰ τρύπα τοῦ φαιοῦ λόφου. Ἐπειδὴ δὲ θέλουν νὰ τὸν συλλάβουν ζωντάνον, ὑποπτεύουν μήπως φοβούμενο; ὅτι θὰ συλληφθῆ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὅχι, ὅτι θέλουν νὰ λάβουν τὴν εὐχαριστήσιν νὰ τὸν κρίνουν καί νὰ τὸν καταδικάσουν, γνωρίζω ὅτι ἡ ἀνάκρισις συνεπέρανεν ἤδη εἰς ἐστάσιν ἀκαταλογίστου, ἀλλὰ διότι θέλουν νὰ τὸν φυλάξουν εἰς καμμιὰ φυλακὴ, νὰ ἀποπειραθοῦν νὰ διδάξωσι καί ν' ἀναπτύξωσι τὴν νοσηρότητά του. Θέλουν τέλος νὰ καταστήσωσι τὸν ἄγριον θανάσιον ἀντικείμενον σπουδῆς διὰ τοὺς σοφοὺς.

— Ὁ δυστυχὴς εἶναι ἱκανός τῶνάντι ν' ἀποκαρτερήσῃ, εἶπεν ὁ Ἰακώβος.

— Ἄ! τοῦτο ὀλίγον με ἐνδιαφέρει! ἀνέκραξεν ὁ γέρον.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, πρέπει νὰ ζήσῃ διὰ νὰ γνωρίσῃ τοῦλάχιστον τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως.

— Ἰακώβε, ἂς παύσωμεν πλέον νὰ ἐμιλοῦμεν περὶ αὐτοῦ ἄλλως, ἐξήκολούθησεν ἐγειρόμενος, μετ' ὀλίγον θὰ σημάνῃ μία ὥρα, πρέπει νὰ χωρισθῶμεν.

Ὁ νεκρὸς ὑπολοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, τὸν ὁ-

ποῖον ἡ Γερτρούδη εἶχε προπαρασκευάσει ἐν τῷ ἰσογαίῳ, ὁ δὲ γηραιὸς λοχαγὸς ἀνήλθεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ.

Τὴν προῖνὴν τῆς ἐπαύριον ἡ Γερτρούδη εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νεανίου φέρουσα αὐτῷ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια εἶχε ζητήσει τὴν προτερείαν.

— Καλημέρα, Γερτρούδη, εἶπε· σὲ περιμένα.

— Ὅ,τι φέρω εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν; ἔταμα ἐκλογίην.

— Εὐχαριστῶ.

— Κοιμήθηκες λιγάκι, κύριε Ἰακώβε;

Ὁ νεανίας ἐκίνησε θλιβῶς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ πολὺ, εἶπεν ὀδυνηρῶς.

Ἡ Γερτρούδη ἀναστενάξασα ἐξήλθεν.

Ὁ Ἰακώβος κατελθὼν τῆς κλίνης καί ἐνδυθεὶς ταχῶς, μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν, ὅστις περιεπάτει ἐν τῷ κήπῳ. Χαιρετισθέντες περιπάτου ἄμφρότεροι σιωπηλοί, σκεπτόμενοι βεβαίως καθ' ἑαυτοῦς.

Ἡ Γερτρούδη προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ λάβωσι τὴν σικολάταν. Ὅτε ἐπρογεμμάτισεν ὁ Ἰακώβος ἐγεγθεὶς εἶπε:

— Ὅ, βγάξω.

— Ὅ, πᾶς νὰ δῆς τὸν ἰδιοκτητὴν τῆς ἐπαύλειος;

— Ὅχι.

— Τοὺς φίλους σου;

— Ὅχι.

— Ἄ!

— Μεταβαίνω εἰς τὸν φαιὸν Λόφον.

“Έχει τούτο το ιδιαίρον ο Σύνδεσμος, προϊόν και αυτός τής έν τώ παρελθόντι έτει ως ζωντανού σημείου κοινωνικής υγείας αναφανείσης και παρ’ ημίν εργατικής κινήσεως, ότι άντί συμβόλων πολέμου είναι στεφανωμένη με κλάδον ελαίας, διότι εκείνοι οίτινες έν τή σφαίρα τής εργασίας εγεννήθησαν να πολεμούνται, εφ’ όσον τουλάχιστον δεν εύρίσκεται λύσις του κοινωνικού προβλήματος, οί δίδοντες δηλαδή την εργασίαν και οί λαμβάνοντες αυτήν, οί κεφαλαιούχοι και οί εργάται, τώ χρηματοκιβώτιον και ή ψαλίς, οί ραπτεργάται και οί ραπτέμποροι, αυτοί εδω είναι συννηωμένοι, εδωσαν αλληλόις τήν χείρα και συμπορεύονται και συναδελφούονται προς ένα σκοπόν : να έρχωνται επίκουροι και βοηθοί ελεήμονες τής ανθρωπίνης δυστυχίας : να έρχωνται βακτηρίαί εις τώ γήρας και πρόνοιαί εις τήν νόσον· να έρχωνται παρήγοροι εις τόν θνήσκοντα· παρήγοροι εις τόν νοσοῦντα· παρήγοροι εις τόν άποκαμόντα· να προλαμβάνωσι τόν άπελπισμύν· να προλαμβάνωσι τήν αυτοκτονίαν· να προλαμβάνωσι τώ έγκλημα. “Η εύλογία του ούρανού να είναι μετά του συνδέσμου αυτών.

“Ω ! σεις οί εκτεθλημένοι εγωίσται, οί διεσθαρμένοι, οί εγκλειόμενοι πόρνας εις τās ψυχάς σας, οί δήθεν άποτελούντες τήν ανωτέραν κοινωνικήν τάξιν, οί προϊστάμενοι, οί ιεραρχούντες, οί εκμεταλλευόμενοι, οί Έπίκουροι, οί σφετερισται, οί άπατεώνες, τρέμετε ! Είς τά στρώματα εκείνα τής κοινωνίας τά όποια περιφρονείτε, πρό των όποιων φράσεστε τήν ρίνα, μήπως μολυνθήτε υπό των άμολύντων οί μεμολυσμένοι, τελείται επανάστασις μυστική τής όποιας τούς καρπούς έντός όλίγου θά τούς ιδήτε. Θα πάσχετε κατησχυμένοι υπό τώ βάρος των άμαρτιών σας !

— Τί να κάμης εκεί ;
— Να ίδω.
— Ίάκωβε, έχεις κίνυν σχεδίον ;
— Δεν ξεύρω άκόμη.
“Ανεχώρησεν. “Ότε δέ εφθασεν εις τούς πρόποδας του Φαιού Λόφου, ειδεν ότι έπολιορκείτο ώσει επρόκειτο να άναγκάσσει διά τής πείνης τούς υπερασπιστάς φρουρίου τινος να παραδοθούν. Οί πολιορκηται ήσαν είκοσιπέντε ή τριάκοντα χωροφύλακες, διοικούμενοι υπό τινος ύπαλοχαγού τής χωροφυλακής.

“Ο Ίάκωβος Γρανδέν πλησιάσας τόν άξιωματικόν :
— Λοιπόν, κύριε, ειπεν αυτώ, ελπίζετε σήμεραν ;
“Ο χωροφύλαξ περιεσκόπησε μετά τινος άπαστροφής τόν χωρικόν τούτον, όστις έτόλμα να τόν ερωτήση.
— Ποίος είσθε ; ήρώτησεν.
— Είμαι από τώ Μαρτίλ, κύριε, και όνομάζομαι Ίάκωβος Γρανδέν, όπως δέ και σεις έχω τήν τιμήν να είμαι στρατιώτης.
“Ο ύπολοχαγός έγινε κωταπόρφυρος.
— Τί ! ειπεν, είσθε ο Ίάκωβος Γρανδέν, ύπολοχαγός των ούσσάρων ;
— Μάλιστα, κύριε.
— “Ω ! ύπολοχαγέ μου, συγχαρήσατέ με . . .
— Σās συμχωρῶ. Και τού έτεινε τήν χείρα.

φράσιν ενός εζ αυτών, τσσαύτη άγάπη διετρανώθη μεταξύ των μελών, ώς ν’ άπετέλουσν οί ήμίσεις τώ ήμισυ μιās οικογενείας και οί άλλοι ήμίσεις τώ έτερον ήμισυ, και επανέβλεπον μετά χωρισμύν πολλών έτών οί μὲν τούς δε. Και διά τί όχι ; Πρώτην φοράν, τήν ήμέραν τής Ζωωδόχου Πηγής, εδωλεπον τριακόσαι ψυχαί αι μὲν τās δε ύπό άλλο φώς, παρ’ εκείνο ύφ’ θ άλληλοκυττάζοντο μέχρι τούδε. Δεν ήσαν πλέον συντεχνίται άντίθετα έχοντες συμφέροντα, όχι έχοντες, αλλά νομιζόντες ότι έχουσν, και στραβοβλεπούμενοι και κρυφοφθονούμενοι και ανταγωνιζόμενοι και συγκρούμενοι, άλλ’ ήσαν άδελφοί, συγκροτούντες μίαν και τήν αυτην συντεχνίαν, ένα και τόν αυτών Σύνδεσμον, σκιαζόμενοι υπό τήν αυτην γαλάζιαν σημαίαν, τήν φέρουσαν τά σύμβολα τής εργασίας και τής ζωής των, τήν γωνίαν και τήν ψαλίδα, και ένα διώκοντες σκοπόν των : πώς να φανώσι χρήσιμοι εις τούς δυστυχούντας μεταξύ των συναδέλφων των.

“Η κοινωνική αλληλεγγύη ! Αυτή πρέπει να ήνε τώ σύμβολον του μέλλοντος, ή μουσική του ελληνικού μέλλοντος. Να άπαρτίσωμεν ομάδας όμονοούσας και συμπραττούσας, αι ομάδες να άπαστίσωσιν έν όλον και τώ όλον να καταβάλη τά θεμέλια νέας ελληνικής ζωής.

“Όταν μετά τήν αρχιερατικήν λειτουργίαν κρατούντες οί τριακόσιοι άδελφοί ανημμένα κηρία ήκολούθησν άσκεπείς τήν λιτανείαν τής προστάτιδος τής συντεχνίας εικόνας, εδακρυρρουν όλοι και έν τή πλατεία συγκεντρωθέντες ήκουσαν γενναίους λόγους του φρονηματίου αρχιερέως, τελέσαντος εκεί άοράτως τούς γάμους τής κοινωνικής δικαιοσύνης και τής εθνικής υπερηφανείας.
Και ήρχισεν έπειτα τώ γεύμα, γεύμα αρχαϊκόν, επί των

— Είμαι εις μεγάλην άμυχανίαν, ειπεν ο χωροφύλαξ, δεν ξεύρω άλθώς τί να πράξω. Πέντε τώρα μέραις εύρισκόμεθα εδω, διά να συλλάβωμεν τόν τρομερόν αυτόν Λυκογιάννην και δεν τώ καταρωθώσαμεν. “Όχι, δεν θά τόν συλλάβωμεν.
— Ίσως.
— Πρέπει διά τούτο ν’ ανατινάξωμεν τόν λόφον.
— Πολύ δύσκολος εργασία, και ως άποτέλεσμα δεν θά έχη βεβαίως εκείνο, τώ όποιον σας συνέστησαν, ως μοι είπον, τώ να φέρητε δηλαδή ζώντα τόν Λυκογιάννην εις Έπινάλ.
“Εάν μοι επιτρέπητε, θά ζητήσω να σας βοηθήσω.
— “Ω ! προθύμως, αλλά πώς ;
— Έν πρώτοις πιστεύετε ότι είνε εκεί ;
— Βεβαίως.
— Πού βασίζεσθε ;
— Τήν αυγήν δύο χωροφύλακες τόν είδαν.
— Είς ποίον μέρος ;
— Εκεί, απήντησεν ο ένωμοτάρχης δεικνύων διά τής χειρός μίαν των έγκοπών του βράχου.
— Τότε δεν ύπάρχει άμφιβολία, είνε εκεί. “Ίσως σας είπον ότι ο Λυκογιάννης με θεωρεί πολύ φίλον του.
— Μάλιστα, τώ όποιον δεν τόν εμπόδισε. . .
— “Ω ! σας παρακαλώ ! . . . διέκρησεν ο Ίάκωβος σπογγίσας λαθραίως δύο δάκρυα.

χώρων, με τούς ροδίζοντας άμνούς, σταυροποδητι ώς κλεφτών καθημένων των τριακσίων, οίονεί χριστιανικός άγάπας τελούτων, των μελών του Συμβουλίου αγωνιζόμενων να εύχαριστηθούν όλοι, τού άγαθωτάτου προέδρου κ. Κοντονικαλάου συγκεινημένου μέχρι του να μη έχη όρεξίν’ και έπειτα προπόσεις, χοροί, τραγούδια, ζητωκραυγαί ύπέρ του συνδέσμου, ύπέρ όλης τής κοινωνίας, και του έθνους.

Θερμοτάτην ύποδοχην έκαμαν τού κ. Δημάρχου, χαιρετήσαντες έν τώ προσώπω αυτου τήν πόλιν όλην των ‘Αθηνών, και όταν ανεχώρησε τόν ήκολούθησαν επί ίκανόν με τήν σημαίαν τής Συντεχνίας.

Και τώ έσπέρας έν τάξει, έν ήσυχία, έν ένθουσιασμῶ, επανήλθον εις τήν πόλιν εφ’ άμαξῶν, εγκλειόμενοι όλοι έν ταίς καρδίαις των τήν ήμέραν εκείνην ως άτομικήν έκαστος χαράν και άνάμνησιν και εύδαιμονίαν.

* * *

Ευχόμεθα κραταίωσιν και ανάπτυξιν του Συνδέσμου, όστις δέν να καταγήνη και εις πρακτικώτερα ζητήματα, οίον τώ περί υγεινών κατοικιών, περί του όποιου ίσως επανέλωμεν πλατύτερον.

* * *

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

“Η επιτροπέα τής παραστάσεως «Κωνσταντίου του Παλαιολόγου» υπό φοιτητών εκφράζει εζ όνόματος αυτών τās εύχαριστίας των προς τόν άξιότιμον κ. ‘Αντώνιον Βαρθέρον διά τήν προθυμίαν, μεθ’ ής απέδεξατο τήν παράκλη-

σιν αυτών, όπως εκγυμάσθη αυτους, και τόν ζήλον, έν κατέβαλε, προς τήν επιτυχίαν τής παραστάσεως. ‘Επί τή εύκαιρία δέ ταύτη εκφράζει τήν εύγνωμοσύνην τής και προς τώ έν γένει κοινόν διά τήν προθυμίαν, ήν έδειξατο συρρεύσαν άθρόον εις τώ θέατρον τήν έσπέραν εκείνην, και διά τήν μετά ραγδαίων χειροκροτημάτων ύποδοχην των πρώτων φοράν επί τής σκηνής; άνελθόντων νέων.

“Η Ήπιτροπέα.

ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΑΣ ΦΕΥΓΕΤΕ ;

Και σεις λοιπόν μās φεύγετε, Σμυρνιές χαριτωμέναις, και πίσω, στη πατρίδα σας γυρνάτε με χαρά, όπου με μέλι, λός, γλυκό σας έχει καμωμέναις ο Μέλης, που τά κρά του κατρακυλά νερά, και έτζι, σαν Νεράιδες από εκεί βγαλμέναις, πάλι για και μās φεύγετε, Σμυρνιές χαριτωμέναις ;

Με τήν **Λαμπρή** μās ήλθετε και με τώ χειλιδόνια, λαμπραίς καθώς εκείνησν, φαιδραίς καθώς αυτά, τραγούδια να σκορπίσετε σαν γλυκολάλ’ ανηδόνια, και να μās δείζτε ώμορφαίς και κάλλη ζηλευτά.

“Α, ! τί καλά που κάνατε, στής άσχημιάς τά χρόνια, με τήν Λαμπρή να έλθετε και με τώ χειλιδόνια.

— Θέλω να κάμω, εζηκολούθησεν, σπόπειραν, χωρίς να ελπίζω πολύ να επιτύχω· αλλά τελος πάντων. . . “Εάν επιθυμώτε, διατάζατε τούς χωροφύλακάς σας ν’ άπασυρθούν και να μείνουσν κρυμμένοι εις τινά άπόστασιν από εδω.

Τής διαταγής άμέσως δοθείσας, διαδιβασθείσας και εκτελεσθείσας ταχέως, ανερχίθη διά τās φυσικής κλίμακος, ήν γνωρίζεμεν, εις τόν βράχον και δεν εδράδυνε να εμφανισθη όρθος εις τήν άκραν του όροπεδίου. Προσβλέψας κύκλω ήρχισε διά φωνής ήχηράς να κράζη.

— Λυκογιάνη ! Λυκογιάνη ! “Ε ! Λυκογιάννη !
“Η ήχώ επανέλαβε τās λέξεις αυτου και τά πάντα κατέλαβεν αυθις σιγή.
Μετά δύο ή τρία λεπτά εκραζεν εκ νέου.
— Λυκογιάννη ! Λυκογιάννη ! ελα λοιπόν ελα !
Τήν φοράν ταύτην, μετά τήν τελευταίαν άντήχησιν, ήσχυρά φωνή έξερχόμενη εκ των έντός του Φαιού Λόφου άπότησεν :
— Ίάκωβε ! Ίάκωβε !
— ‘Ανεγνώρισε τήν φωνήν μου, έψιθύρισεν ο νεα ήας. Και πάλιν άνέκραξε :
— Λυκογιάνη ! Λυκογιάννη ! ελα, ελα !
Μετά μίαν στιγμήν, ο Λυκογιάννης εφάνη έξερχόμενος εκ τής σύραγγας, ήτις ήγεν εις τώ τρομερόν ρήγμα. Ήδύνατό τις να ίδη αυτόν επιπηδώντα επί του βράχου και φθάνοντα επί του επιπέδου, ίνα ριφθι και έναγκαλισθθ

τόν φίλον του. ‘Αλλ’ ο Ίάκωβος είχε ποιήσει κινήσιν τινά άπαστροφής, ο δε Λυκογιάννης πρό του αυστρου βλέμματος του Ίακώβου, εστη έκπληκτος και όλωσ άμυχανών. ‘Η λάμψη τής χαράς, ήτις εφώτιζε τώ βλέμμα του, εσδέσθη, εις δε τούς οφθαλμούς του ενόμισεν ο Ίάκωβος ότι ειδε περιστρεφόμενα δύο δάκρυα.

— Ίάκωβε ! απήγγειλε θλιβερός ο Λυκογιάννης.
“Ο λοχαγός είχεν αναλάβει άγώνα, τού όποιου τώ εύκολώτερον μέρος κατωρθώθη· κατενόησεν ότι, εάν άφινε τόν Λυκογιάννην ν’ άπομακρυνθθ, δεν θά κατώρθου να τόν ανακαλέση. ‘Αντι πάσης θυσίας έπρεπε να παραδώση τόν δυστυχῆ εις τούς χωροφύλακας.

Τότε κατατελλών τήν αντιπάθειάν του, κατασιγάζων τήν αγανάκτησιν τής ψυχής του, έτεινε τήν χείρα εις τόν Λυκογιάννην, όστις μη δυνήθεις να κρατήση τήν χαράν του ώμησεν επί τής χειρός του φίλου του, τού μόνου ανθρώπου, τόν όποιον ήγάπα, και τήν προσκόλλησεν εις τά χειλή του.

— ‘Ελθέ, τού είπεν ο Ίάκωβος, πάμε.
“Ο Λυκογιάννης όρθωθείς έρριψε βλέμμα ταχύ προς όλας τās διευθύνσεις. Ουδέν δε βλέπων δυνάμενον να άνησυχήσθ αυτόν ήκολούθησε τόν Ίάκωβον άνευ δυσπιστίας.

(Ακολουθεί)

Με πρόσωπ' ὀλορόδινο, με μάγουλα δροσάτα,
δὲν μοιάζετε ταῖς κίτριναῖς τῶν Ἀθηνῶν μορφαῖς,
ποῦ ἔχουν ὅλα ψεύτικα, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ νιάτα,
καὶ κόρες εἴκοσι χρονῶν λογιάζονται γρηαῖς . . .
Σὲ σὰς τὰ νιάτα παίζουνε ὀλόγαρα, ἀφράτα
πάνω σὲ ρόδινα μορφή καὶ μάγουλα δροσάτα.

Ἡ μιὰ γλυκιὰ μελαγχροινὴ με χεῖλινα κοραλλένια,
κι' ἡ ἄλλη σὰν χρυσόλιθος ξανθοῦλα λυγερή,
ἡ τρίτη ροδινόμορφη, με μάτια γαλαζένια,
λευκὴ ὡσάν χανούμισσα ποῦ ἤλιο δὲν θωρεῖ,
ὄλαις εἶν' ἄγγελιοι θαρρεῖς με σώματ' ἀερένια,
με δέρμα ἀχνούφαντο καὶ χεῖλινα κοραλλένια.

Ἄ, μὴ μακρὰ μᾶς φεύγετε, πουλιὰ ξενητεμένα
γιὰ λίγο γύρετε καὶ σεῖς 'στὸ ἔρμω μας κλαδί . . .
Θέ νᾶσθε τὸ στολίδι μας, κι' ἂν ἦσθ' ἀκόμα ξένα,
κι' ἄλλο πουλί, μπροστὰ σ' ἐσᾶς δὲν θὲ νὰ κελαῖδῃ.
Ὅτι νὰ σᾶς ἔχωμε φωλιά, με πούπουλα παρθένα,
φθάνει νὰ μὴ μᾶς φύγετε, πουλιὰ ξενητεμένα.

Μεῖνετε, ἀνοιξιὰτικες κι' ἐδῶ χαρὲς νὰ ἴδῃτε
Σκορπῆ ἢ φύσις καὶ ἐδῶ ἀτίμητες μορφαῖς . . .
Τὴν Προκυμαίαν σας κι' ἐδῶ, 'στὸ Φάληρον θὰ βρῆτε,
καὶ θ' ἀπαντήσητε κι' ἐδῶ τῆς Σμύρνης ταῖς νυχτιαῖς.
Μεῖνετε, 'σ τὸν Παράδεισο μαζὶ μ' ἐμᾶς νὰ μῦθῃτε
καὶ ἀνοιξιὰτικες χαραῖς μαζὶ μας νὰ ἴδῃτε . . .

Ἐκεῖ 'ποῦ πάτε . . . ἂ ἐκεῖ εἶναι πολλὲς παρθέναις
με τὴ δική σας καλλονή . . . Εἶν' ὄλαις μιὰ γεννηῖα.
Ὅμως ἐδῶ βασιλίσσες θὰ ἦσθε τιμημέναις,
θᾶσθε φεγγάρι ζήλευτὸ 'μπρὸς στ' ἄστρα τὰ κοινά . . .
Ἐδῶ, σὰν ἄγγελοι σωστοὶ θὰ ἦσθε λατρευμέναις,
γι' αὐτὸ μὴ μᾶς ἀφίνετε, Σμυρνῆς χαριτωμέναις.

Σμυρνηζός.

ΚΑΙ ἌΛΛΑ ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Ἐκ τῶν ἐγγράφων πρὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ
ἐπιτροπῶν τῶν ἀποζημιώσεων)

Τοῦχ,

Ἐνδοξότατε Κύριε Διονύσιε Στεφάνου

Εἰς Ἀλεξάνδρειαν

Ἐλαβον τὴν ἐντιμὸν ἐπιστολήν σας δι' ἧς ἐχάρην τὰ μέ-
γιστα ὡς ἀξιώθαι τῆς τιμῆς ὑμῶν. Γινώσκω ὅτι χρεωστῶ
ὑμῖν μεγίστην εὐχαριστήσιν διὰ τὴν χάριν τῆς ἀγαθοεργίας
ὑμῶν δι' ἧς με συνδράματε εἰς τὴν ὑπόθεσιν μου, ἵνα ἀπο-
ζημιωθῶ, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὴν παρα-
στήσω διὰ λόγων. Δέχθητι οὖν, σεβασμιώτατέ μοι εὐερ-
γέτα, ὅ,τι δύναμαι νὰ δώσω. Δέχθητι ἐνώπιον πάντων τὴν
εὐλικρινῆ ὁμολογίαν τῆς καρδίας μου ὅτι ἐγὼ ἄνευ τῆς παρ'
ὑμῶν συνδρομῆς καὶ ἀντιλήψεως ἤθελον ἀπολέσει τὰ πάντα
καὶ τὸ ἀπολεσθὲν δίκαιον καὶ τὰ ἔξοδα, καὶ νῦν ὑμεῖς εἰσθε
ἐκεῖνος εἰς ὃν ὀφείλω ἐγὼ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μελλούσης

καταστάσεώς μου. Ἄς ἦσθε πεπληροφορημένοι ὅτι εἰς καθὲρ
ἔργον μου θέλετε εἰσθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὡς μόνος εὐερ-
γέτης μου. Μένω δὲ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ μέχρι τε-
λευταίας ἀναπνοῆς.

Ἄνευ ἐτέρου διατελῶ εἰς τὰς διαταγὰς σας ἵνα καταβῶ
εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Πρόθεμος ὁ σὸς ταπεινός

19)74)83

Ἰωάννης Ν. Ζαφειρόπουλος

Τοῦχ

Ἐνδοξότατε καὶ εὐγενέστατε κύριε κύριε

Διονύσιε Στεφάνου

Εἰς Ἀλεξάνδρειαν

Εὐχομαι ὑμῖν τὸ Ἅγιον Πάσχα ὑγιεινὸν χαρμύσσον καὶ
ἐνδοξὸν καὶ πανόλβιον. Εὐχομαι τῷ Πανδοτῆρι Θεῷ ἵνα δι-
πλασιασῇ τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα ὑμῶν ὡς καὶ πολλὰ τὰ ἔτη
καὶ πανόλβια.

Εὐελπισ εἶμι τῇ ὑμετέρᾳ ἐπαγρυπνήσει, καθόσον τῇ ἀνά
χειρας δίκη μου, θέλετε προσπαθῆσαι ἵνα ἀνταποκριθῇ μοι
τὸ ἀπολεσθὲν, σὺν τούτοις θέλετε ἐπαυξῆσαι τὸ ἐνδοξὸν
ὄνομα ὑμῶν, ὅφ' οὐ διεκμένω μετὰ μακροχρονίου καὶ βα-
θυτάτου σεβασμοῦ.

Ἄνευ ἐτέρου διατελῶ εἰς τὰς διαταγὰς ὑμῶν.

Πρόθυμος σὸς

16)284)83

Ι. Ν. Ζαφειρόπουλος

Υ. Γ. Προχθὲς ὅτε διήλθετε διὰ Τοῦχ δὲν ἐπροφθασα
ἵνα δεῖξω τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἐγεινεν ὁ φόνος, τὰ δὲ Μαγαζεῖον
εἶνε ἐκεῖνο παρ' ὃ με ἴδετε. Νῦν δὲ μένω εἰς τὰς ὑμετέρας
διαταγὰς εἰ δὲ νὰ καταβῶ καὶ τότε.

Ὁ ἴδιος

Ὁ Δικηγόρος κ. Σίντζος θέλει χορηγήσει ὑμῖν βιβλίον
τι χειρόγραφόν μου ἐφ' οὗ ὑπάρχουν ἕνια τῶν τραγικῶν
ἀληθῶν ὧν ὑπέστην διέταξ αὐτῷ ἵνα τὸ χορηγήσῃ
ὑμῖν ἕως οὗ ἀναγνωσθῇ παρ' ὑμῶν καὶ ἐπιστραφῇ αὐτῷ.

Ὁ ἴδιος Ἰωάννης

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 7 Μαΐου. Ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτρο-
πὴ ἐξελέξατο πρόεδρον τὸν Σαδῆ Καρνῶ.

ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΟΝ, αὐθημερόν. Ἡ τράπεζα τῆς Ὀλλαν-
δίας ἤλθ' ἵνα τὸν τόκον τῶν προεξοφλήσεων αὐτῆς εἰς 4 ο]ο
ΚΑΤΤΑΡΟΝ, 8 Μαΐου. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀφί-
κετο χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς Κάτταρον, ὅπου ὑπεδέχθησαν
αὐτὸν αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, ἀνεχώρησε δὲ
σήμερον τὴν πρωΐαν διὰ Κετίγγην.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 8 Μαΐου. Φήμ κ κυκλοφορεῖ ὅτι σπουδαῖα
διαφωνία ἀνεφύησαν μεταξὺ τῶν ἀγγλῶν ὑπουργῶν.

Φοβοῦνται ἐκ μέρους τῶν Φαινιάνων ἐκρηκτικὰς ἀπο-
πεῖρας κατὰ τῶν ἐν τῷ λιμένι τοῦ Χάλιραξ πλοίων. Μέ-
τρα προφυλακτικὰ ἐλήφθησαν.